

Devět jamek v rekordním čase

Odpolední program oslav 85. výročí založení GKL rozptýlil jedna netradiční aktivita. Touto událostí byl pokus o překonání rekordu v odehrání 9 jamek v časovém rekordu. Zatímco název je jasný, jaká mají být přesně pravidla zase tak jasné nebylo. Co když se ztratí míč? Co když se zahraje do autu? Může se nahradit novým? Pro kvalitu rekordu bylo nakonec rozhodnuto, že do cíle musí dorazit stejný míček, s jakým se začalo. Jakákoliv ztráta nebo aut tedy pokus ukončuje.

Po rozhodnutí o pravidlech začalo obsazování pozic na hřišti z hráčů, kteří se přihlásili. Principem bylo, aby každý hráč hrál podobný typ rány na všech svých pozicích a aby se na svou pozici mohl dostat včas. Například – hráč, který drivuje na jedničce se následně přesunul pár kroků na odpaliště jamky číslo 4 a následně na odpaliště sedmičky. Podobně, hráč nejprve hlídající případný slice na j.č. 1 se následně přesunul na fairvaj č. 5 na odehrání druhé rány a poté na 3 ránu na jamce č. 7. Každý green byl obsazen jedním hráčem a na dlouhých přechodech byl nasazen běžec, který míček dostane na další odpaliště.

Po tomto obsazení všech pozic se hráči rozešli na své prvotní pozice a s úderem líšnického zvonu pokus začal. První drive letí výborně před green, přihrávka jde na green – pár puttů... nehraje se na počet ran, ale na rychlost – hlavní je dostat míček rozumně blízko a moc vyměřovat... Následuje hod míčkem na odpaliště č. 2... Míček takto prochází více či méně úspěšně celým hřištěm a blíží se k cíli. Hráči, kteří ukončili svoji roli, se postupně scházejí zpět... Když míček dorazí do cíle, diváci již vědí, jaký je čas – mezinárodní rozhodčí Jiří Kubelík jim čas jistě nahlásil. Ale hráči samotní z většiny ještě nic netuší. Ale vzhledem k tomu, že u klubovny nepropuká početné publikum v žádný jásot, asi se dá tušit, že pokus úspěšný nebyl. To se potvrzuje, když dorazíme ke klubovně. Pokus byl o několik minut horší než dosavadní rekord 9 minut a 13 sekund.

Je tedy potřeba něco zlepšit... Posilují se pozice na běhání, přidává se několik lidí ke greenům na čipování...přecijen, ve stresu a rychlosti nelze očekávat, že se míč dostane na všech jamkách správným počtem ran hned na green. Místo, aby tedy jeden hráč nejprve čipoval a poté i puttoval, jsou tyto role rozděleny, čímž se ušetří čas. Rovněž drivující hráči ukazují kam míč letí – zda doprostřed či na nějaký okraj fairvaje... To ušetří další čas, protože proti bílé obloze není míček na některých jamkách vždy hned vidět... Poté se hráči s nadějí rozcházejí na další pokus.

Druhý pokus začíná rovněž perfektním drivem. Míčky padají, kam mají. Hráči se k místu jejich dopadu přibližují již v průběhu jejich letu, příhry do greenů často nacházejí přímo green... Téměř vše jde hladce a výsledkem je perfektní čas – ale bohužel přesto o několik málo sekund pomalejší než ten rekordní...

Nadějný čas, který dokazuje, že je možné rekord pokořit, nalije energii do žil všem hráčům a chystá se třetí pokus. Provádějí se další inovace, kdy se přidávají asistenti na odpaliště, kteří připraví míček přímo na tee, aby hráč mohl míč odehrát rychleji. Tím by se mělo dalších pár desítek sekund ušetřit. Nastává však komplikace – kam se poděl hráč drivující z jamky č. 1 a dalších dvou pozic? Odjel domů...

Najít náhradu není jednoduché – je potřeba hráč, který má své kvality. Nakonec se náhrada nachází, ale dnes nadržel vůbec hole v ruce... následuje tedy rozchod na pozice, nová posila se rozhybe a po úderu zvonu následuje krásný drive –přímo do stromu pod odpalištěm... Vyhlašuje se mulligen, pokus končí a jde se rovnou na další pokus. Tam již drive letí naprosto dokonale doslova pár metrů před

green. Míč zase prochází hřištěm, na čtyřce je drive zbytečně dlouhý, na pětce drive letí ke stromku – je potřeba dropovat, míč pak stejně nezasáhne green a je potřeba čipovat, zkrátka, tento pokus neprobíhá moc dobře. Na j.č. 8 odpal letí do křovisek oddělujících ji od fairvaje č. 5. Hráči jej po pár sekundách nacházejí a druhá rána jde na green. Nicméně průběžný dojem je, že chyb bylo asi příliš. Když míček dorazí do cíle, místo jásoťu či ticha se ozve smích... Co to znamená? To se dozvídáme, když se dojde ke klubovně. Do míče dorazil jiný míček než ten, se kterým se začalo! V křoviskách na osmičce se v rychlosti našel zkrátka jiný míč. Není se co divit. Jednak ani řada hráčů vlastně neví, jakým míčem se hraje a stejně není čas koukat, zda je to ten správný míč. Tím by se ztratili drahocenné vteřiny. Předpokládáte, že co k vám přiletí, je „ten míč“.

Po tomto neúspěšném pokusu se mezi účastníky mísí na jedné straně pocity, že takovým nezdarem přeci není možné pokusy ukončit s opačnými pocity zklamání a rezignace. K rezignaci nabádá i jeden z dosavadních držitelů rekordu, který chce asi zůstat zapsán líšnické „Guinnessově knize rekordů“. Přes tyto snahy však následuje rozhodnutí, že ještě tým posílíme o pár dalších přenašečů a stavěčů míčů a po pauze vyrazíme k opětovnému pokusu. Pauza je využita k plánovanému proslovu faráře místního líšnického kostela, který golfistům poželal. Tak to by bylo, aby se nedařilo...

Po této duchovní vložce následuje rozchod k pozicím na závěrečný pokus. Zazní zvon, vyletí míček, vše běží dobře. Lidé stojí, kde mají, míčky létají do obvyklých pozic, nosiči nosí, stavěči stavějí, časomíra měří – a naměří čas 9 minut, 12 sekund a 98 setin. Rekordní čas je tedy pokořen! Ozývá se jásoť publika a všem na hřišti je jasné, že pokus dopadl úspěšně! Držitel minulého rekordu protestuje zkouškou účastníků z pravidel – „kdy je míček v jamce, no řekněte kdy!?“ Čas, kdy mezinárodní rozhodčí zastavil časomíru, byl podle něj příliš brzký. Sám totiž stačil pozorovat jak míček, tak okamžik, kdy rozhodčí zastavil stopky. Podle něj míček, v okamžiku zastavení stopek, ještě nebyl v jamce dle definice, tedy, že je dle jeho slov „na dně jamky“. Ve skutečnosti má, dle definice, být v klidu uvnitř obvodu jamky a celým svým objemem pod úrovní okraje jamky... Ale to není podstatné. Původní rekord měřil stejný rozhodčí a metodika tedy byla stejná. Protest se zamítá, rozhodnutí rozhodčího je konečné. Čas platí.

Nakonec však přeci jen mohou být spokojeni všichni. Starý rekord byl totiž odehrán za standardních podmínek, zatímco při letošním pokusu byla na devátém greenu jamka nadměrné velikosti XXXL – takzvaná Járova jamka, neboli „Jája“, slavná to Cimrmanova jamka o průměru 50 cm, kterou pro naše hřiště před lety objevili v archivu Járy Cimrmana členové jeho souboru.

Nyní tedy máme dva rekordy k překonávání. Původní rekord na (po objevu Cimrmanovy jamky) postupně mizející a zastaralou míru jamky dle Royal and Ancient ve velikosti 4 ¼ palce, neboli 108 mm a druhý na novou moderní jamku ve velikosti 500 mm (možná 2 stopy Járy Cimrmana?)

Pro budoucí snahy rekapitulace: 9minuta 12,98sekund s jednou Jájou nebo 9:13 na jamky dle RAGC. Při délce hřiště včetně přechodů cca 3 km se tedy míček po hřišti pohyboval průměrnou rychlostí 20 km/h. Tak příště pod 9 minut!

Marek Babšický